

A LA FRESCA

"M'ha costat 40 anys dir que soc actor"

El Cafè de l'Orfeo

Xevi Font escull El Cafè de l'Orfeo per fer-se la foto. És l'històric bar vinculat a aquest mític equipament teatral —és una llàstima com va quedar després de la reforma—, aprofitat per dir—on va fer els seus primers passos com a actor. Tot i l'evolució que també ha fet el bar, continua sent, per ell, "un punt de trobada". Ideal per als estius a la fresca.

XEVI FONT actor

El vigatà Xevi Font va néixer trepitjant escenaris, arran de la vinculació dels seus pares amb l'històric Orfeo Vigatà. Des de ben jove s'ha dedicat a aquest món, com a actor però també impartint tallers per a escoles, instituts, adults o empreses, des del convenciment que el teatre també és una eina pedagògica.

Vie

Miquel Erra
Vostè porta més de 30 anys vivint del cuento?

[riu]. Sí, sí, bàsicament sí. El que faig més, que són les classes a les escoles i els tallers, vaig començar amb 16 anys i tinc 47...

Gairebé hi va néixer, aquí al costat, a l'Orfeo. Això era una església, abans...

Es tracta de fer posades en escena, tot plegat.

També amenitza cerimònies de casament; fent de capellà, vaja...

Doncs mira, he tancat el cercle.

No ha maleït mai els seus pares d'encomanar-li aquesta dèria pel teatre?

No. Al contrari. A vegades em pregunto com seria jo si no hagués fet teatre tota la vida. El teatre és una disciplina que serveix per moltes

coses. En el fons és comunicació, com ens expressem...

De petit no hauria preferit ser dels bons de futbol?

Com que sempre vaig ser tan dolent... Quan deien femtries ja pensava, merda! Ja m'esporo. De ben petit ja vaig tenir molt clar que no jugaria mai al Barça.

Quan el teatre passa d'ofici a professió és burocratitzat?

No, perquè jo sempre he estat vinculat amb el món amateur. Sempre he continuat amb la meua colla, els meus amics, els meus grups de teatre, fent propostes...

Em dedico professionalment al teatre però no m'he desvinculat mai de tot això. Al contrari. M'ha costat 40 anys dir que soc actor. Jo anava al metge i si em preguntava "de què treballes?" li responia "soc dissenyador gràfic". El fet de dir "soc actor" sembla que l'hagin de dir "doncs no et conec".

"Què és en el fons actuar sinó mentir; i què és actuar bé sinó mentir convençent", va dir Laurence Olivier. Hi està d'acord?

Sí, totalment. El teatre és una gran mentida. L'únic que has de fer és convèncer d'allò que estàs dient...

Vostè també fa tallers de

comunicació per a empreses... els ensenya a mentir?

No. Els ensenyo a jugar. És una altra història. El que acabem treballant sobretot és la cohesió i a millorar la comunicació. El riure, la conya i el jugar és una cosa que els adults perdem i quan aquests adults els treus del seu àmbit i els fas jugar, ostres, en general les respostes són molt bones.

En què s'assembla el teatre i la política?

Hi ha molta tècnica. Si l'assimillem bé, hi ha polítics que són molt bons comunicadors. Una altra cosa és que diuen, i aquí ja no hi entro.

La cultura i el teatre ens ajuden a ser més feliços?

Jo és que no m'imagino una vida sense cultura. Si que a vegades es posa una etiqueta molt gran, que si la cultura i no sé què, i ens n'omplim molt la boca, però imaginar una societat sense cultura ha de ser molt dur.

Està sobrevalorada la recerca de la felicitat?

Sí, massa. En el meu últim monòleg parlo de les xarxes socials i d'aquesta necessitat de dir jo soc el més feliç del món. La meua dona té una frase que m'agrada molt: "Hem de ser feliços en un metre quadrat".

L'actor és feliç dalt l'escenari o hi pateix?

Som una mica masoques, però això ens dona ales. Jo soc feliç fent la meua feina, però hi pateixo. A vegades a la canalla els dic "pobres de vosaltres que no estigueu nerviosos", perquè sempre ve algú i et diu "jo no estic gens nerviós". "Doncs malament", li responc, perquè totes les coses que faràs a la vida volen nervis. La història està que els nervis no et superin. Hi ha moments que dius i ara per què m'he ficat aquí, però quan hi ets dona vida.

Cal tenir molt ego per sortir sol a l'escenari per fer un monòleg com vostè?

No és ego entès com a seguretat, perquè no la tinc, en absolut. En el meu cas, quan faig monòlegs i el text és meu, són ganes d'explicar coses; exagerant, caricaturitzant si vols, i intentant fer riure la gent, que no sempre funciona. És veritat, però, que a tots ens agrada estar allà davant. És de les poques feines que t'aplaudeixen quan acabes. I això enganya.

Es pot riure de tot?

Sí, però tot depèn de qui el fa, on el fa i per qui el fa. Jo podria fer humor d'un tetraplègic? No. Però que un tetraplègic faci humor sobre ell mateix és de les coses més sànes que hi pot haver i una llicència espectacular.

El tòpic diu que és lliga molt entre bamboles...

Jo vaig començar a fer teatre per això [riu]. I què va. Sempre m'han donat papers que no, que no hi ha *chicha*. El que sí que hi ha, parlant seriósment, és que la gent del teatre som molt propers. Vivim tan a flor de poll tan tantes coses, jugues tant amb els sentiments, amb l'emoció de l'estrènia... tot això fa que hi hagi vincles molt potents. Tots els meus millors amics són del món del teatre.

Tornant a les cerimònies de casament que vostè oficia; quan ara es creua amb alguna parella que ja s'ha separat, mira cap a una altra banda?

Normalment ja no pregunto... M'ha passat més aviat el contrari, que al cap d'un any es veia i et diu "hola, tu ens vas casar!". Però bé, si alguns s'han separat els demano però, espero que no sigui culpa meua. Jo vaig fer tot el que vaig poder.